

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobkyně: **Ing. C.H.**, zast. JUDr. Alexejem Přečkem, advokátem, se sídlem Ostravská 26, Praha 9, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti: **D.K.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2010 čj. 081309/2010/KUSK, sp. zn. SZ 051561/2010/KUSK REG/KM

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Mníšek pod Brdy (dále jen stavební úřad) ze dne 4.1. 2010 č.j. SÚ 6623/06-1234/05-Hři ve věci odstranění stavby „přístavba skladu a stavební úpravy rekreační chaty č. e. X”.

Žalobkyně v žalobě uvádí, že se závěry žalovaného nesouhlasí, a proto podává tuto žalobu. Uvádí, že stavební úřad i odvolací orgán vzaly za prokázané, že dodatečné povolení stavby ze dne 2.3. 1995 č.j. SÚ 1388/94, když hodnotí dokumentaci pro dodatečné povolení jako nedostatečnou, není průkazné co do otázky legálnosti stavby, a proto jako důkaz opravňující k rozhodnutí o odstranění stavby berou geometrický plán č. 338-22061-93. Tento plán byl předložen ke zmíněnému řízení o dodatečném povolení stavby a je z něj patrné, že sporná přístavba nebyla součástí stavby. Závěr, že přístavba u rekreační chaty tehdy neexistovala, opírá žalovaný o další dokumenty, například geometrický plán č. 599-

20051/2003 z roku 2003, který byl podkladem pro dohodu ze dne 21.11. 2003 o zrušení podílového spoluvlastnictví. Tento závěr je chybný, neboť žalobkyně již dříve opakovaně namítala chyby v zaměření a rozpor mezi stavem skutečným a stavem v katastru nemovitostí.

Dále je podle žalobkyně otázkou, zda rozhodnutí stavebního úřadu ze 4.1. 2010 lze vykonat, neboť není zřejmé, co stavba zahrnuje, například zda má být odstraněna i podezdívka.

Žalobkyně uvádí, že v letech 1965 až 1969 byl jejím otcem postaven rekreační objekt, který zasahoval až k současné nepovolené kůlně na pozemku parc. č. X. Tento objekt byl žalobkyni darován darovací smlouvou, která obsahuje znalecký posudek stavu tohoto objektu ze dne 31.3. 1993. Pozůstalí po bratru otce žalobkyně, včetně současné majitelky P.V. s touto darovací smlouvou písemně souhlasili. Podezdívka tohoto objektu dosud existuje a jeho část byla bez souhlasu žalobkyně zbourána. Dřevěná montovaná chata Ivana byla dodána včetně dokumentace a montážní dokumentace dne 6.12. 1992. Chata byla namontována na část původní podezdívky v březnu až dubnu 1993. Na základě oznámení P.V., že žalobkyně provedla demolici stávajícího objektu a postavila nový, byla vydána rozhodnutí o přestupku dne 26.4. 1994. Zde bylo konstatováno, že došlo ke změně půdorysu stávající stavby. Střešní krytina byla dodána dne 29.7.1993 a provedena na chatě Ivana. Geometrický plán ze dne 10.6. 1994 na rozdělení pozemku parc. č. 239/35 neobsahuje část podezdívky, neboť se podezdívka do katastru nemovitostí nezapisuje. V době zaměření byla postavena jen montovaná část stavby Ivana. Dne 22.6. 1994 bylo žádáno o dodatečné povolení stavby, stavební úřad zahájil řízení dne 26.7. 1994. Část nemontovaná, která snad má být předmětem odstranění, byla dodána dne 23.8. 1994 včetně dokumentace. Dne 5.1. 1995 byla žalobkyni zaslána výzva k předložení skutečného provedení objektu rekreační chaty. Na základě doložení požadované dokumentace a dokladů bylo dodatečné povolení stavby vydáno dne 2.3. 1995 pod č.j. SÚ 13388/1994. Dokumentace, která byla žalobkyni předána stavebním úřadem, dokazuje na třech pohledech, že se jedná o stavbu tak, jak je dodnes, ostatní části předložené dokumentace ve spise uložené nejsou, ani další požadované stavebním zákonem. Kromě toho, že spis neobsahuje půdorysy, neobsahuje rovněž doklady o existenci podezdívky ve výšce 1,20 metrů, na které je celý objekt postaven. To, že tato dokumentace a doklady existovaly, potvrzuje samotné dodatečné povolení stavebního úřadu. Stavební úřad tyto doklady údajně nemá. Zachované dokumenty jsou číslovány a je zřejmé, že se jedná pouze o část předložené dokumentace, neboť některá čísla chybí.

Pozemek parc. č. 239/35 byl ve spoluvlastnictví žalobkyně až do roku 2003, kdy došlo na základě nového geometrického plánu k oddělení pozemku parc. č. 239/106. Tento geometrický plán je shodný s plánem z roku 1993, šlo pouze o změny údajů v důsledku novely právních předpisů v oblasti geodézie, nové zaměření provedeno nebylo. Na skutečnost, že je tento plán špatně, upozorňuje žalobkyně již od 4.11. 1995. V geometrickém plánu je špatně zakreslena rovněž rekreační chata č. e. 0400 (tj. chata na sousedním pozemku osoby zúčastněné na řízení, pozn. soudu) a její zápis v katastru nemovitostí je rovněž v rozporu se stavebním povolením.

Žalobkyně dále konstatuje, že tvrzení o tom, že byla informována o žádosti současné majitelky paní V. o odstranění části stavby chaty č. e. 0408 se nezakládají na pravdě. V podáních, uvedených ve spise, je stále konstatováno totéž, tj. že zápis v katastru nemovitostí není v souladu se stavebním povolením, což konstatuje i žalobkyně již od 4.11. 2005. O odstranění části stavby současnou majitelkou požádána nebyla ani ústně ani písemně. Podle rozsahu nepovolených staveb na pozemku parc. č. 239/35 je zřejmé, že nedošlo k řádnému vypořádání spoluvlastnictví. Zahájení řízení o odstranění stavby je proto protiprávní, neboť stavba byla povolena jako celek v roce 1995 na parcele, která byla ve spoluvlastnictví žalobkyně se souhlasem spoluvlastníků. Řízení o odstranění stavby bylo

zahájeno až dne 21.9. 2006, tedy déle než 12 let od provedení dřevěné části stavby a více než 40 let od původní stavby. Po celou dobu nebyla vznesena žádná námitka.

Ohledně vztahu k dotčeným parcelám žalobkyně konstatuje, že spoluvlastníci o rozdělení a užívání mnohokrát jednali a ze strany paní V. nebyla vznesena ke stavbě žádná námitka. Je třeba dodat, že nešlo o souhlas s využitím pozemku ve vlastnictví paní V., protože se vycházelo v dobré víře ze stávajícího stavu. V době stavby se jednalo o parcelu ve společném vlastnictví.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 27.4. 2011, uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou. K tomu uvedl, že stavba rekreační chaty č. e. 0408 byla dodatečně povolena rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 2.3. 1995 na základě dokumentace, která je součástí předloženého spisového materiálu. Žalovaný se zabýval otázkou, v jaké podobě byla chata takto dodatečně povolena a zjistil, že výkresy dokumentace ověřené stavebním úřadem si vzájemně odporují, když v půdorysech stavby přístavba zakreslena nebyla, zatímco v pohledech B a D jakási přístavba zakreslena je. Výkresy pohledů však nemohou být dostačujícím podkladem, neboť z nich nelze jednak prokázat provozní propojení se stavbou hlavní, ale není možné určit ani například velikost zastavěné plochy či odstupové vzdálenosti od sousedních pozemků a staveb. Žalovaný shledal i další nejasnosti, především rok vypracování výkresu projektové dokumentace, který je datován jako III/84, přičemž řízení o odstranění stavby probíhalo až v letech 1994 až 1995, ale například i to, že část dokumentace byla zpracovaná společností Uniprojekt a část společností ZDZ Mariánské Lázně. Žalovaný proto vycházel z ověřeného geometrického plánu č. 338-22061-93, ve kterém je zakreslena pouze samotná rekreační chata bez přístavby s rozměry shodujícími se s předloženými půdorysy. Pokud by přístavba byla součástí dodatečně povolované rekreační chaty č. e. 0408 v roce 1995 dle předložených pohledů projektové dokumentace, jak tvrdí žalobkyně, pak by se nejednalo o přístavbu a stavbu hlavní, ale tyto části by tvořily jeden celek, který by musel být v této podobě zakreslen do geometrického plánu. Zároveň je třeba uvést, že dodatečně povolená stavba byla povolena pouze na pozemku dříve označeném jako parc. č. 839 a nikoliv na pozemku parc. č. 239/104, na kterém by stavba musela být rovněž umístěna. Pokud žalobkyně uvádí, že je otázka, zda rozhodnutí lze vykonat, pak žalovaný uvádí, že ve výroku rozhodnutí je jednoznačně popsáno, co stavba, která je předmětem odstranění, obsahuje. Rovněž nelze opomenout, že ačkoliv se jedná o letité řízení, žalobkyně nikdy nedoložila doklad potvrzující její tvrzení ohledně chyby v zaměření stavby a to ani po výzvě stavebního úřadu.

Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedla, že geometrický plán ze dne 10.6. 1993 nemůže obsahovat přístavbu, protože tato v té době neexistovala. Existovala pouze podezdívka a ta se do katastru nemovitostí nezapisuje. Geometrický plán byl do katastru nemovitostí zapsán pouze k části pozemku parc. č. 239/35 a to zcela jistě špatně, protože část stavby rekreační chaty č. e. 0400 na pozemku parc. č. 838 nebyla předmětem dodatečného povolení stavby chaty č. e. 0400 a je teprve od 4.11. 2005 předmětem správního řízení, které není dosud pravomocně skončeno. Ve shodné době dodatečně povolená stavba chaty č. e. 0400 má také jiný půdorys než je zápis v katastru nemovitostí. Pozemek parc. č. 839 a parc. č. 239/104 v této lokalitě zapsán nebyl.

Žalobkyně dále uvádí, že na místě byl rekreační objekt se zděnou podezdívkou, ze kterého dodnes zůstala podezdívka, a byl na pozemku parc. č. 239/35. Na části této podezdívky stojí rekreační chata č. e. 0408 a zbývající část je dosud na pozemku parc. č. 239/35. Ani proti této podezdívce neměla paní V. nikdy námitek, naopak na ní bez souhlasu

žalobkyně a bez řádného správního řízení postavila kůlnu a zahradní altán stavebně spojené s rekreační chatou č. e. 0408 (nyní odstraněno).

O tom, že část rekreační chaty č. e. 0408 je přístavbou, není v žádném materiálu ani zmínka, ani v žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby a ve spise je doklad, ve kterém se proti tomuto označení žalobkyně ohrazuje. Chata č. e. 0408 se skládá z montované stavby Ivana, projekce ZDZ Mariánské Lázně a stavbou dle dokumentace Uniprojekt. Přístavbou tuto část nazývá až současný referent stavebního úřadu, zřejmě proto, že má z chodby vlastní vstup, jiný vstup ani není možný.

Na základě výzvy ze dne 15.6. 1994 žalobkyně předložila požadovanou dokumentaci včetně dokladů a stavební úřad řízení zahájil. Na základě výzvy ze dne 5.1. 1995 předala dokumentaci a požadované doklady stavebnímu úřadu, který ve věci rozhodl. Obě výzvy hovoří o pozemku parc. č. 239/104. Ve spise je pohled A, B, D, ze kterých je rozměr objektu zřejmý. Pohled A je ze severu, z parcely 239/35, pohled B je ze západu, z parcely 239/106 a je na něm zřejmý jeden vchod, pohled znak C je z jihu, pohled D je z východu, z parcely 239/58 a je z něj zřejmé, že přibýlo okénko v chodbě mezi chatou Ivana a dostavbou Uniprojekt. Jestliže jsou ve spise nesrovnalosti, vyplývají zjevně ze špatně vedeného správního řízení. Žalobkyně na základě výzvy ze dne 5.1. 1995 předložila dokumentaci skutečného provedení, tedy tak, jak je dnes, a pokud by dokumentace nebyla kompletní, pak by ji stavební úřad vyzval k doplnění. Nemohl dne 2.3. 1995 schválit jen část stavby, protože v té době byla již kompletně dokončena a stavební úřad o tom v řízení o přestupku, které vedl, hovoří a navíc byl na místě několikrát, například v rámci řízení o rozdělení pozemku parc. č. 239/35 a v řízení o dodatečném povolení chaty č. e. 0400 na pozemku parc. č. 838. Stavební úřad rozhodně nemohl přehlédnout podezřívku se sklepem, která je na místě dodnes a na jejíž části stavba rekreační chaty č. e. 0408 stojí. V dodatečném povolení ze dne 2.3. 1995 se stavební úřad odvolává na žádost žalobkyně ze dne 24.6. 1994, tedy jen montovanou část rekreační chaty Ivana, přestože mu byla na výzvu ze dne 5.1. 1995 předložena skutečná dokumentace stavby včetně dalších dokladů na dostavbu dle dokumentace Uniprojekt. Orazítkované pohledy svědčí o tom, že stavební úřad dokumentaci k dispozici měl. Vzdálenost staveb pak nebyla předmětem žádného řízení.

Žalobkyně závěrem uvádí, že podle jejího názoru je třeba řízení přerušit do doby, než žalovaný se stavebním úřadem vyjasní, kam se žalobkyní předložená dokumentace včetně dalších písemností ztratila, pokud tvrdí, že ji nemají. Znovu upozorňuje na skutečnost, že dokumentace je číslována, ale některá čísla ve spise chybí, stejně jako některé požadované a předložené doklady.

Při ústním jednání žalobkyně setrvala na podané žalobě. Soudu přitom předložila části projektové dokumentace opatřené (některými) čísly, která v číslování výkresů původní projektové dokumentace založené ve správním spise chybí. Jednalo se přitom o výkresy, které neměly ověřovací razítko stavebního úřadu a v nichž byla zachycena toliko rekreační chata Ivana a nebyla v nich zachycena ta část stavby, kterou bylo žalobkyni nařízeno odstranit.

Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Odkázal v tomto směru na obsah správního spisu a podané vyjádření k žalobě, přičemž zdůraznil, že důkazní břemeno v tomto řízení leží na žalobkyni, která je však neunesla.

Osoba zúčastněná na řízení se ústního jednání nezúčastnila, ač byla o termínu jeho konání vyrozuměna.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Na základě podnětu paní P.V. stavební úřad svolal místní šetření k prošetření stavu stavby rekreační chaty č. e. 0408 na den 29.6. 2006. Při tomto šetření bylo zjištěno, že v dokumentaci skutečného provedení, na základě které byla stavba rekreační chaty dodatečně povolena, není zakreslena přístavba dílny se sklepem. Geometrický plán, který byl předložen stavebnímu úřadu rovněž plně neodpovídá skutečnému stavu, neboť stavba skladu v něm není zakreslena. V půdorysu je jinak umístěna místnost pro WC. V pohledech je stavba skladu zakreslená.

Žalobkyně uvedla, že objekt chaty č. e. 0408 byl postaven v roce 1992 v rozsahu montované rekreační chaty Ivana. Geometrické zaměření provedené v roce 1993, které bylo doloženo ke kolaudaci, obsahuje pouze tuto stavbu, protože to, co je pod dílnou a pokračuje pod základy dřevníku, se do katastru nezapisovalo a proto nebylo zaměřeno. V roce 1994 byla postavena přístavba dílny se sklípkem a v roce 1995 bylo vydáno dodatečné povolení stavby. Paní P.V. uvedla, že v roce 1995 dostala žalobkyně dodatečně povolení stavby bez přístavby, která se prováděla později.

Na základě těchto zjištění stavební úřad opatřením ze dne 23.9. 2006 zahájil řízení o odstranění stavby.

Žalobkyně ve vyjádření uvedla podobně jako v žalobě, že původní stavbu v roce 1992 odstranila, na původních základech se rozhodla postavit stavbu novou, která byla dodána v roce 1992 a sestavena na jaře roku 1993 na původních základech. Skutečnost, že stavba chaty č. e. 0408 stojí částečně na pozemku parc. č. 239/35, je dána historicky, neboť na této parcele se nacházely zdi podezdívky bývalé kuchyně, které byly letošního roku bez souhlasu žalobkyně zbourány. Žalobkyně je toho názoru, že stavební úřad nevyhodnotil veškeré dostupné podklady správně a trvá na tom, že celá stavba byla dodatečně povolena již v roce 1995.

Následně žalobkyně doložila, že Okresnímu soudu Praha – západ podala návrh na dodatečné projednání dědictví po svém otci, a to část pozemku parc. č. 239/106.

Výzvou ze dne 23.11. 2006 stavební úřad žalobkyni vyzval, aby ve lhůtě patnácti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí soudu o jejím návrhu na dodatečné projednání dědictví podala žádost o dodatečné povolení stavby a doložila ji vyjmenovanými doklady. Současně s touto výzvou stavební úřad řízení o odstranění stavby podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušil. Žalobkyně podala proti tomuto usnesení odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 2.5. 2007 č.j. 63930/2007/KUSK.

Podáním ze dne 5. 6. 2007 žalobkyně svoji žádost o dodatečné projednání dědictví vzala zpět, což doložila stavebnímu úřadu.

Stavební úřad poté žalobkyni znovu vyzval, aby podala žádost o dodatečné povolení stavby a doložila ji vyjmenovanými doklady a podklady, a současně usnesením ze dne 12.3. 2008 č.j. SÚ 3221/08-1234/05-Hří řízení přerušil, neboť zjistil, že byla podána žaloba o určení vlastnictví k pozemku parc. č. 239/35. Odvolání žalobkyně proti tomuto usnesení bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 6.6. 2008 č.j. 83937/2008/KUSK.

Po opakovaných urgencích ze strany paní Pavlína Vichové stavební úřad dne 4.1. 2010 vydal rozhodnutí č.j. SÚ 6623/06-1234/05-Hří, kterým žalobkyni podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídil odstranění stavby „přístavba skladu a stavební úpravy rekreační chaty číslo 0408“ na pozemcích parcelní číslo 239/106 a 239/35 v k. ú. Čisovice. Podle výroku tohoto rozhodnutí stavba obsahuje přístavbu skladu u rekreační chaty

lichoběžníkového půdorysu o rozměrech cca 1,7 x 2,8 x 2 x 3,6 m, výšky 3,6 - 3,75 m, která je zastřešena pultovou střechou. Nosná konstrukce skladu je tvořena podezdívkou z kvádrů výšky cca 1,2 m a dřevěnou konstrukcí. Podlaha je betonová. Stavba přístavby skladu je umístěna v severovýchodní části pozemku parc. č. 239/106 v katastrálním území Čisovice.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí stavební úřad uvedl, že přístavba skladu u rekreační chaty žalobkyně nebyla povolena dodatečným povolením stavby ze dne 2.3. 1995, přičemž k tomuto závěru stavební úřad dospěl na základě projektové dokumentace, která je součástí dodatečného povolení stavby. V půdorysu přízemí a podkroví této dokumentace není stavba přístavby skladu zakreslena. Geometrický plán číslo 338-22061-93, který byl předložen k řízení o dodatečném povolení stavby, stavbu přístavby skladu rovněž neobsahuje. V rozhodnutí o dodatečném povolení stavby chaty č. e. 0408 je uveden pouze pozemek parc. č. St. 839 v k. ú. Čisovice. Ke stavbě základů a podezdívky, která údajně byla provedena v roce 1969, stavební úřad nenašel v archivu žádné povolení a žalobkyně rovněž žádné povolení této stavby nepředložila. Stavební úřad dále uvedl, že paní P.V. doložila kopii rozsudku, kterým byla zamítnuta žaloba žalobkyně o určení vlastnictví části pozemku parc. č. 239/35. Skutečnost, že stavba je částečně provedena na pozemku parc. č. 239/35 dle názoru stavebního úřadu vyplývá i z geodetického zaměření dělicí zídky plotu, které ověřil Ing. Pavel Černý, úřední oprávněný zeměměřičský inženýr. Mezi pozemky parc. č. 239/35 a 239/106 je zaměřena hraniční zídka. Hranice mezi těmito pozemky je přímá a pokračuje dále navazujíc na hraniční zídku. Na místě je patrné, že přístavba skladu uskakuje směrem od oplocení, a to na pozemek parc. č. 239/35. Na základě geodetického zaměření dělicí zídky plotu č. 14405-144502/2005 a geometrického plánu č. 338-22061-93 ze dne 10.7. 1994 vyplývá, že hranice pozemku parc. č. 239/106 se nachází 7,84 m od stavby pro rodinnou rekreaci č. e. 0400. Na základě těchto skutečností stavební úřad zjistil, že je porušen § 8 odst. 3 vyhlášky č. 137/1998 Sb.

Stavební úřad dále uvedl, že předmětnou stavbu skladu posoudil jako přístavbu, neboť při místních šetřeních zjistil, že stavba je přístupná dveřmi z chodby stavby pro rodinnou rekreaci č. e. 0408.

Protože žalobkyně nepodala žádost o dodatečné povolení stavby, stavební úřad zjistil, že stavbu nelze dodatečně povolit, neboť je částečně provedena na pozemku parc. č. 239/35 a vlastník tohoto pozemku s touto stavbou nesouhlasí a dále že je stavba v rozporu s ustanovením § 8 odst. 3 vyhlášky č. 137/1998 Sb., stavební úřad nemohl stavbu dodatečně povolit a musel nařídit její odstranění.

Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedla, že stavební úřad vydal dodatečné povolení stavby dne 2.3. 1995 v rozsahu, v jakém se stavba nachází dodnes. Žádné další úpravy na této stavbě provedeny nebyly. Rekreační chata byla postavena na podezdívce umístěné na pozemku parc. č. 239/35 otcem žalobkyně před rokem 1969. Podezdívka byla žalobkyni darována darovací smlouvou s písemným souhlasem spolumajitelů parcely 239/35. Rekreační chata 0408 tedy byla postavena nikoliv na parcele současné majitelky paní V., nýbrž na parcele ve spoluvlastnictví žalobkyně s výslovným souhlasem paní P.V.

Stavba rekreační chaty č. e. 0408 jako objektu pod jedním uzavřením byla postavena podle dokumentace a dokladů doručených stavebnímu úřadu. Na druhé části podezdívky paní V. postavila bez řádného řízení a bez souhlasu žalobkyně kůlnu. S ohledem na umístění nepovolených staveb došlo k omylu v zaměření dohodnuté hranice, čehož si nevšimla ani paní

Výchová ani stavební úřad. Ke zjištění, že mezi rekreačními chatami není zákonná vzdálenost, žalobkyně uvádí, že na skutečnost špatného zaměření upozorňuje již od 4.11.1995 a opakovaně požaduje uvedení dodatečného povolení stavby rekreační chaty 0400 a zápisem do katastru nemovitostí do souladu.

O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19.5. 2010 čj. 081309/2010/KUSK sp.zn. SZ 051561/2010/KUSK REG/KM tak, že odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Ve svém rozhodnutí nejprve uvedl, že v průběhu řízení o odstranění staveb bylo uplatněno velké množství námitek vztažených do čistě osobní roviny mezi žalobkyní a paní V., které žádným způsobem neřeší legálnost či nelegálnost předmětné stavby, a proto k těmto námitkám žalovaný v průběhu odvolacího řízení vůbec nepřihlížel. Následně žalovaný uvedl, že v daném případě existuje jisté dodatečné povolení stavby, proto je nutné se nejprve zabývat zejména tím, jaká stavba, přesněji v jaké podobě, byla předmětem dodatečného povolení stavby ze dne 2.3. 1995, neboť žalobkyně uvádí, že stavba tak, jak dnes vypadá, byla tímto rozhodnutím dodatečně povolena. V rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že stavba byla provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem, která je součástí tohoto rozhodnutí. Jiná charakteristika, z níž by bylo patrné, co vše bylo součástí dodatečně povolené rekreační chaty, v rozhodnutí uvedena nebyla. Ověřená dokumentace, která je součástí předloženého spisového materiálu, se skládá ze dvou půdorysů, z řezu a 4 pohledů. Jednotlivé výkresy si vzájemně neodpovídají, neboť v půdorysech je zakreslena pouze samotná chata bez přístavby a v pohledech B a D je jakási přístavba zanesena. Dle názoru žalovaného však nemohou být výkresy pohledů dostačujícím podkladem prokazujícím legálnost této přístavby, neboť z nich není možné určit velikost zastavěné plochy, odstupové vzdálenosti od sousedních pozemků staveb, hmotovou dispozici ani provozní propojení se stavbou hlavní, která je rozhodujícím parametrem pro přístavbu podle základních pojmů stavebního zákona. Přesto žalovaný konstatuje, že zde tímto nesouladem vznikají jisté pochybnosti a bylo tedy nutné uvést jednoznačnou a zcela logicky podloženou úvahu, na jejímž základě by bylo možné adekvátně rozhodnout.

Žalovaný proto považuje za správný postup stavebního úřadu, který poukázal na geometrický plán č. 338-22061-93, který byl předložen k řízení o dodatečném povolení stavby, v němž je zakreslená pouze samotná rekreační chata s rozměry prakticky totožnými dle zmiňovaných dvou půdorysů předložené projektové dokumentace, tedy půdorysů bez přístavby. Otázkou pro žalobkyni by tak podle názoru žalovaného muselo být proč, když tvrdí, že přístavba byla součástí stavby dodatečně povolené v roce 1995, nebyla v této podobě s přístavbou zakreslena do uvedeného geometrického plánu. V době dodatečného povolování stavby byla stavba již dokončena, neboť byl současně vydán souhlas s jejím užíváním, potom se tedy muselo jednat o zakreslení skutečného stavu a z tohoto je tedy jednoznačné, že předmětná přístavba nebyla v této době součástí stavby. Žalovaný rovněž uvedl, že je překvapivé, že výkresy projektové dokumentace, které byly v roce 1995 předloženy k žádosti o dodatečné povolení, pochází dle data uvedeného na výkresech z roku 1984 a je tedy možné, vzhledem ke tvrzení žalobkyně, podle kterého se původní stavba rekreační chaty zřítla na jaře roku 1993, že dle předložených výkresů byl dodatečně povolován původní stav stavby, zatímco skutečný stav, tehdy již provedené stavby byl zaměřen a vyneseno do geometrického plánu a v takovéto podobě byl tedy i dodatečně povolen. To, že stavba byla provedena bez přístavby a nemohlo jít tedy o stavbu rozestavěnou či nedokončenou, prokazuje skutečnost, že spolu s dodatečným povolením stavby rekreační chaty byl zároveň vydán souhlas s jejím užíváním. Dále je třeba dodat, že dodatečné povolení bylo vydáno pro stavbu umístěnou pouze na pozemku parc. č. 839 a nikoliv i na pozemku parc. č. 239/104, na kterém by musela

být přístavba umístěna. Názor ohledně absence přístavby u dodatečně povolované rekreační chaty z roku 1995 podporuje i další geometrický plán z roku 2003, na základě kterého byla dne 21.11. 2003 sepsána dohoda o zrušení podílového spoluvlastnictví mezi žalobkyní a paní Pavlínou Víchovou. Jedná se o geometrický plán č. 599 - 20051/2003, který byl dne 23.7. 2003 ověřen oprávněným zeměměřičským inženýrem Ing. J.N. a v němž je opět zakreslena pouze samotná rekreační chata bez předmětné přístavby, odpovídající obdélníkovým půdorysům předložených výkresů se zastavěnou plochou 37 m², což je totožné s předešlým geometrickým plánem č. 338-22061-93. Jestliže tedy geometrický plán z roku 2003 zaměřoval skutečný stav pozemků a staveb a byl hlavním motivem pro uzavření dohody o zrušení spoluvlastnictví, pak je dle žalovaného právě tento geometrický plán dostatečným důkazem toho, že přístavba ještě nebyla provedena a nemohla tak být součástí stavby dodatečně povolené v roce 1995. Ani dohoda o zrušení spoluvlastnictví a následném vypořádání neobsahovala ani zmínku o tom, že by se zde měla nacházet stavba, která po rozdělení pozemků bude zasahovat přes hranice obou parcel, a je třeba podotknout, že takovéto rozdělení pozemku by bylo značně nelogické. Přístavba, která je předmětem tohoto řízení, je tak zakreslena až v geometrických plánech z roku 2005 a 2006, přičemž z geometrického plánu č. 01006-01007/2006 zpracovaného Ing. P.Č. je patrné, že přístavba je umístěna na pozemcích parc. č. 239/106 ve vlastnictví žalobkyně a parc. č. 239/35 ve vlastnictví paní V. I z toho je tedy zřejmé, že přístavba nemohla být součástí dodatečně povolené stavby v roce 1995, která byla povolána pouze na pozemku parc. č. 839 (dnes 923).

Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně nikdy nepožádala o dodatečné povolení stavby. Zdůraznil rovněž, že stavba je umístěna částečně na pozemku paní P.V. parc. č. 239/35, u něhož byla předložením pravomocného rozsudku Okresního soudu Praha - západ ze dne 30.9. 2009 č.j. 13 C 125/2007-60 odstraněna veškerá právní nejistota týkající se jeho vlastnictví. Pokud žalobkyně poukazuje na nesprávné zaměření dohodnuté hranice, žalovaný uvádí, že žalobkyně měla právo a dostatek času, jestliže o tomto byla přesvědčena, nechat hranice znovu zaměřit a tento omyl tak prokázat. K jejím poukazům na kůlnu a altán, které zbudovala paní Víchová, žalovaný uvedl, že nejsou předmětem tohoto řízení a že již došlo k jejich odstranění. Rovněž není předmětem tohoto řízení, jakým způsobem byla užívána rekreační chata č. e. 0400, a zda a jak byly tyto stavby odstraňovány.

Závěrem žalovaný shrnul, že stavba byla provedena bez opatření či rozhodnutí stavebního úřadu, neboť přístavba nebyla dodatečně povolána rozhodnutím ze dne 2.3. 1995. Stavební úřad tak správně zahájil řízení podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podle ustanovení § 58 odst. 2 stavebního zákona musí stavebník prokázat, že je vlastníkem pozemku nebo stavby anebo že má k pozemku či stavbě jiné právo, které jej opravňuje zřídit na pozemku požadovanou stavbu, provést změnu stavby anebo udržovací práce na ní. Toto v daném případě nebylo a vlastně ani nemohlo být splněno, pokud vezme žalovaný v potaz postoj paní V. k umístění části přístavby na jejím pozemku. Ze všech těchto uvedených důvodů žalovaný podané odvolání zamítl.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona „stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení

nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení“.

Z uvedeného vyplývá, že základní podmínkou pro to, aby stavební úřad mohl stavbu provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu dodatečně povolit, je to, aby stavebník podal žádost o dodatečné povolení stavby. Žalobkyně takovou žádost v daném případě nepodala. Stavební úřad tak neměl důvod se zabývat tím, zda je možné stavbu dodatečně povolit anebo nikoli. Pokud stavební úřad (a následně žalovaný) v odůvodnění rozhodnutí uváděl, že ani v případě podání této žádosti by nebylo možno předmětnou stavbu dodatečně povolit, neboť je v rozporu s obecnými technickými požadavky na výstavbu a není předložen souhlas vlastníka pozemku, jednalo se pouze o argumenty, které byly uvedeny nad rámec potřebného odůvodnění a bez významu pro výrok rozhodnutí.

Jedinou otázkou, kterou se za této situace mohl stavební úřad a žalovaný zabývat, tak byla otázka, zda se v daném případě jedná skutečně o stavbu provedenou bez rozhodnutí anebo opatření stavebního úřadu. Proto i soud se může při svém přezkumu věnovat toliko této otázce. Ostatními žalobními námitkami směřujícími proti těm částem odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, které neměly přímý vliv na výrok jejich rozhodnutí, se proto soud dále nezabýval.

Soud považuje za nutné rovněž předeslat, že prokázání toho, že je splněna tato základní podmínka pro vydání rozhodnutí, je povinností stavebního úřadu a důkazní břemeno v tomto směru leží na správním orgánu. Naproti tomu v případě, kdy je již prokázáno, že se jedná o stavbu nepovolenou, a stavebník podá žádost o její dodatečné povolení, leží na důkazní břemeno na stavebníkovi a je skutečně jeho povinností prokázat soulad takové stavby s veřejným zájmem. V tomto ohledu tedy soud částečně přisvědčuje žalobkyni, současně však konstatuje, že správní orgány své důkazní břemeno unesly, jak bude uvedeno níže.

Obrana žalobkyně spočívá v tom, že rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 2. 3. 1995 jí stavba byla dodatečně povolena, a to v tom stavu, v jakém se nachází dnes, a po vydání tohoto rozhodnutí již žádnou změnu stavby nerealizovala. Správní orgány však dospěly k závěru, že v roce 1995 žalobkyni byla povolena stavba v půdorysně menším rozsahu než jak vypadá dnes a že teprve po roce 2003 byla ze strany žalobkyně realizována přístavba, kterou jí nyní bylo nařízeno odstranit.

Soud se se závěry správních orgánů plně ztotožnil, jejich závěry v rozhodnutích obou stupňů považuje za logické, odpovídající zákonu, přesvědčivě odůvodněné a mající oporu ve shromážděných podkladech.

Mezi oběma stranami není sporu o tom, že stavební úřad při ověřování dokumentace v roce 1995 pochybil, neboť jednotlivé výkresy této dokumentace jsou ve vzájemném rozporu. Zatímco v pohledech je stavba rekreační chaty zachycena i s jakousi přístavbou, z půdorysů a geometrického zaměření stavby jednoznačně vyplývá, že se povoluje chata bez přístavby. Je tedy zcela zřejmé, že stavební úřad se dopustil omylu, a je proto nutné zkoumat, zda skutečnému stavu stavby v roce 1995 odpovídaly pohledy anebo půdorysy a jaké důsledky tento omyl má.

V tomto ohledu není zcela bez významu ani ta okolnost, že zatímco půdorys, který je součástí projektové dokumentace, je okótován a obsahuje přesné určení rozměrů stavby, která je dodatečně povolována, v pohledech je sice přístavba zakreslena, avšak bez uvedení jakýchkoli rozměrů. Nelze tedy s jistotou tvrdit, že by v těchto pohledech byla zachycena skutečně právě ta přístavba, která je nyní součástí předmětné chaty anebo přístavba jiná. Tato okolnost dle názoru soudu tak svědčí spíše pro závěr o tom, že skutečnému stavu stavby odpovídal půdorys a nikoli pohledy.

Stejnému závěru nasvědčuje i okolnost, že zatímco pohledy jsou součástí „typizované“ dokumentace k předmětné stavbě a byly zpracovány dříve, než byla stavba realizována, předložený geometrický plán se vztahuje právě k této konkrétní stavbě a lze tedy spíše předpokládat, že odpovídá skutečnému stavu věci.

Dalšími okolnostmi svědčícími ve prospěch závěru o správnosti žalobou napadeného rozhodnutí je samotný text rozhodnutí o dodatečném povolení, kde je uvedeno, že dodatečně povolovaná stavba se nachází toliko na pozemku č. parc. stav. 839 v k. ú. Čisovice. Pokud by tomu bylo tak, jak tvrdí žalobkyně, musel by být ve výroku rozhodnutí uveden i pozemek parc. č. 239/35 (nyní parc. č. 239/104). Pozemek parc. č. 839 (nyní 923) má přitom výměru 37 m², která odpovídá rozměrům chaty bez přístavby.

Rovněž z textu žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby vyplývá, že žádá pouze o dodatečné povolení rekreační chaty Ivana, o přístavbě Uniprojekt se nikde v textu žádosti nezmiňuje.

Všechny shora uvedené okolnosti tak nasvědčují tomu, že stavební úřad v roce 1995 skutečně dodatečně povolil toliko rekreační chatu Ivana a nikoli nyní spornou přístavbu. Je pak třeba rovněž zdůraznit, že i žalobkyně nese svůj díl viny na tom, že stavební úřad ověřil dokumentaci trpící vzájemnými rozpory, neboť to byla právě žalobkyně, kdo stavebnímu úřadu tuto dokumentaci předložil.

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 2. 3. 1995 bylo vydáno nejen dodatečné povolení stavby, ale též souhlas s jejím užíváním. Je tedy zřejmé, že stavební úřad v roce 1995 považoval stavbu za dokončenou a měl tedy za to, že skutečný stav stavby v roce 1995 odpovídá projektové dokumentaci, kterou ověřuje. Totéž tvrdí nyní žalobkyně. Proto se stavební úřady v nynějším řízení zabývaly i doklady, z nichž by bylo možno dovodit, jaký byl skutečný stav stavby na předmětných pozemcích po vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.

V tomto ohledu se jeví být nejpodstatnějším dohoda o zrušení podílového spoluvlastnictví ze dne 21. 11. 2003, kterou byl od původního pozemku parc. č. 239/35 oddělen pozemek parc. č. 239/106, jehož výlučným vlastníkem se stala žalobkyně. V této smlouvě se výslovně uvádí, že objekt individuální rekreace ev. č. 0408 ve vlastnictví žalobkyně se nachází na pozemku parc. č. St. 923 a nikoli na pozemcích jiných. K dohodě je přiložen geometrický plán vypracovaný oprávněným zeměměřickým inženýrem Ing. J.N. ze dne 23. 7. 2003 č. 536/2003, z něhož rovněž vyplývá uvedená skutečnost.

Ve správním řízení bylo zjištěno, že nyní chata ve vlastnictví žalobkyně s provedenou přístavbou zasahuje na pozemek ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení (parc. č. 239/35). O tom, že by snad stavba ve vlastnictví žalobkyně spočívala zčásti na pozemku, který by po vypořádání spoluvlastnictví nebyl jejím vlastnictvím, není v dohodě žádná zmínka; je přitom zřejmé, že vypořádání spoluvlastnictví takovým způsobem by bylo krajně nelogické. Žalobkyně s obsahem této dohody souhlasila a podepsala ji.

Žalobkyně tvrdí, že pro účely vypořádání spoluvlastnictví nebylo prováděno nové zaměření staveb a vycházelo se z geometrického plánu zpracovaného v roce 1994 (který je součástí ověřené dokumentace k dodatečnému povolení stavby). Skutečnost, že v tomto plánu není přístavba zachycena, vysvětluje žalobkyně tím, že v této době ještě nebyla realizována a vznikla později (v mezidobí mezi zpracováním tohoto geometrického plánu a vydáním rozhodnutí o dodatečném povolení stavby). Pokud by tomu tak ovšem skutečně bylo, není zřejmé, proč nebylo pro účely vypořádání spoluvlastnictví nové zaměření staveb provedeno a byl použit jako podklad geometrický plán, který již skutečnému stavu na místě neodpovídal. Takové vysvětlení se tedy nejeví jako příliš logické.

Ve shodě se správními orgány tak má soud za to, že v roce 2003, kdy došlo k uvedené dohodě o zrušení podílového spoluvlastnictví, ještě nebyla přístavba k chatě žalobkyně realizována a musela být tedy zbudována později.

Na podporu svého tvrzení, že přístavba byla realizována již před dodatečným povolením stavby v roce 1995, nabídla žalobkyně toliko své tvrzení a pohledy, které jsou součástí ověřené dokumentace. Naproti tomu původní vlastník sousedního pozemku, paní P.V., v průběhu správního řízení toto tvrzení žalobkyně zpochybňovala a byla shromážděna celá řada dokladů svědčících o opaku, jak bylo podrobně rozebráno shora. Její tvrzení nedokládají ani listiny přiložené k žalobě. Z těch sice jednoznačně vyplývá, kdy byla žalobkyni dodána montovaná chata Ivana a střešní krytina na tuto chatu, nikoli však sporná přístavba. Žalobkyně sice doložila fakturu od společnosti ONAGER, spol. s r. o., z 23. 8. 1994, ta však byla vystavena na „dodávku materiálu, výrobu a montáž dřevěné kůlny“. Tato faktura se tak nemůže vztahovat na přístavbu, o níž žalobkyně po celou dobu tvrdí, že se jedná o typizovaný výrobek společnosti Uniprojekt.

Žalobkyně dále u ústního jednání před soudem tvrdila, že stavební úřad na místě stavby několikrát byl a skutečný stav mu byl znám. Ani na podporu tohoto svého tvrzení však žalobkyně nepředložila žádné listinné důkazy, z nichž by vyplývalo, že stavební úřad na místě samém zjistil skutečný stav její rekreační chaty a zda a k jakému datu tato chata obsahovala spornou přístavbu.

Nelze souhlasit ani s názorem žalobkyně, že by jí bylo kladeno k tíži, že stavební úřad ztratil část projektové dokumentace, kterou mu předložila v roce 1995. Jednak je nutno konstatovat, že i projektová dokumentace, která je nyní k dispozici, obsahuje vzájemné rozpory; jejím doplněním o další výkresy by tedy tyto vzájemné rozpory mezi již existujícími výkresy nemohly být odstraněny, a to ani v případě, kdy by byl předložen půdorys se zachycením přístavby Uniprojekt. Je pak třeba dále konstatovat, že i žalobkyni bylo v roce 1995 předáno jedno paré ověřené dokumentace a žalobkyně jako vlastníka stavby měla povinnost jej uchovat (§ 103 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb.). Jak se ukázalo u ústního jednání před soudem, žalobkyně disponuje nyní pouze takovými ověřenými výkresy, které již součástí správního spisu jsou, nadto disponuje neověřenými výkresy, které by mohly částečně doplnit chybějící číselnou řadu výkresů ve správním spise, avšak ani tyto výkresy nezachycují nyní spornou přístavbu. I kdyby tedy nyní bylo prokázáno, že se skutečně jedná o výkresy, které se ze spisu stavebního úřadu dle tvrzení žalobkyně ztratily, nebylo by to žalobkyni nijak ku prospěchu. Žalobkyně u ústního jednání před soudem sama uvedla, že dokumentace, kterou má k dispozici, je totožná s tou, kterou má k dispozici stavební úřad a která je již ve správním spise založena. Tyto okolnosti ve svém souhrnu tedy nasvědčují tomu, že stavební úřad v roce 1995 skutečně ověřil výkresy projektové dokumentace v neúplné číselné řadě. Soud proto nepovažoval za nutné vyhovět návrhu žalobkyně vznesenému u ústního jednání před soudem, „aby stavební úřad našel chybějící dokumentaci“.

Žalobkyně rovněž nemůže namítat, že by nařízením odstranění stavby bylo zasaženo do její právní jistoty. Takový závěr by snad bylo možno učinit v případě, kdy by přístavba byla skutečně provedena již v roce 1995 a pouze v důsledku zmatečného postupu stavebního úřadu nebyla zahrnuta do dodatečného povolení stavby. Tak tomu ovšem v daném případě není. Z provedeného dokazování v dané věci vyplynulo, že v roce 1995, kdy bylo vydáno dodatečné povolení stavby, ještě přístavba neexistovala a o její povolení žalobkyně nežádala. Z rozhodnutí stavebního úřadu vydaného dne 2. 3. 1995 jednoznačně vyplývá, že se jím dodatečně povoluje a schvaluje k užívání stavba v takovém stavu, v jakém se aktuálně nachází. Žalobkyně tedy neměla žádný relevantní důvod k domněnce, že by snad toto rozhodnutí již dopředu legalizovalo jakékoli další stavební zásahy na její chatě. O zásahu do její právní jistoty proto nelze v tomto případě hovořit.

Soud musí rovněž zdůraznit, že v nyní projednávaném případě se nelze s úspěchem dovolávat ani zásady in dubio mitius (česky: v pochybnostech mírněji). I pokud by správní orgány (a následně soud) připustily, že shora uvedené okolnosti nedokládají „nedovolenost“ přístavby jednoznačně a existují tedy v tomto směru určité pochybnosti, nemohl by tyto pochybnosti řešit automaticky ve prospěch žalobkyně. Proti zájmům žalobkyně tu totiž nestojí jen veřejný zájem chráněný stavebním úřadem (který by sám o sobě v případě takových pochybností snad mohl ustoupit), ale také vlastnická práva osoby zúčastněné na řízení k pozemku parc. č. 239/35, pro niž by závěr správních orgánů o „dovolenosti“ přístavby znamenal nemožnost domoci se prostředky stavebního zákona odstranění takové stavby, ač částečně spočívá na jejím pozemku, a to proti její vůli. Bylo proto povinností správních orgánů pokusit se všemi dostupnými prostředky nejprve shora zmiňované nejasnosti odstranit. Jak již bylo shora uvedeno, soud se s postupem správních orgánů v tomto směru plně ztotožňuje a sdílí závěry, k nimž dospěly.

Soud konečně neshledal důvodným ani tvrzení žalobkyně o tom, že výrok rozhodnutí stavebního úřadu je nejasný a není z něj zřejmé, co má být odstraněno. Podle názoru soudu je popis uvedený ve výroku rozhodnutí dostatečný, neboť obsahuje specifikaci přístavby, která má být odstraněna, a to jak její umístění, tak její rozměry a dle názoru soudu tento výrok nevzbuzuje pochyby o tom, co má být přesně odstraněno. Pokud žalobkyně uvádí, že není jasné, zda má být odstraněna podezdívka, musí soud k tomu podotknout, že podezdívka je pochopitelně integrální součástí kterékoli stavby a není tedy důvodu, proč by neměla být přístavba odstraněna včetně podezdívky. Není přitom dle názoru soudu nutné tuto skutečnost ve výroku rozhodnutí výslovně uvádět.

Požadavek na odstranění podezdívky je podle názoru soudu logický a odpovídá shromážděným podkladům, dle nichž je podezdívka součástí původní stavby zbudované před několika desítkami let; doklady o tom, že by tato původní stavba byla stavbou povolenou přitom rovněž neexistují. Je pak třeba zdůraznit, že žalobkyně ve vztahu k odstranění podezdívky v žalobě žádnou žalobní námitku nevznesla. S ohledem na to, že soud dospěl k závěru, že podezdívka pod přístavbou nemohla být součástí dodatečného povolení stavby v roce 1995, nemohl se již zabývat otázkou, zda snad nebyla tato podezdívka povolena dříve, když v tomto směru žalobkyně ničeho netvrdila a soud je oprávněn přezkoumávat napadené rozhodnutí toliko v mezích uplatněných žalobních bodů.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 6. prosince 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu